

БОРИС ЈОВАНОВИЋ КАСТЕЛ

ЗЛАТНИЈЕ ОД РУНА

ВИЈАЂО

Бура ми је пред ноге
расула слова од ћилибара
брисана из родног листа
у лицеј таласа усељеног.
У југу шуштали су сребрњаци
за откуп слободе од неминовности
и слетјели листови светих књига
као облоге за промрзLINE олупина.
Шамаром буре одсјечену главу
каменоресци су однијели на гребен
да из ње израсту камелије
кад будем кумовао
римској богињи и малом од палубе.
Левант је донио вијест
о самоубиству звоника у Ровињу
постиђеног силиконским ногама
мисице Атласове баре.
Оркан ми је поклатио
кап буђи
са поморске карте –
срчану кап
да вијађо ван смисла мјере
дуже од бесмисла потраје.

ЗЛАТНИЈЕ ОД РУНА

Иза дамског паравана
осликаног пауном са штитова хероја,
нијема и мраморне пути
скида тогу Афродита са Милоса,
грчка богиња
љубави и љепоте
и пружа јабуку из лијеве руке.
Ако је све био сан,
зашто се биограф
гусарских капетана
кором јабуке отровао
кад кредом њихових струја
исписујемо бројеве на води
да брже и боље проходамо.
Бијег од себе мраморног
загрцнутог епом,
једрење је златније од руна
и надживјеће мрамор...

ГАЛИОТ

Био сам галиот,
један од четири стотине веслача
на млетачкој галији,
окован и неухрањен,
јефттинији од дрвене грађе
и распуклих ушних витража
од псовки бича.
Био сам бродоломан
и на превлаци обамро
са сланим укусом слободе
на непцима.
Био сам и не сазнах –
је ли то био укус моје крви
или море?

ДО КАДА?

До када ћу читати Камијеву књигу
есеја Љето и причу о мору изблиза
на веранди с мјехурићима тиркиза у кактусу?
До када ћу од мапа јадранских градова
Вићенца Коронелија
цртаним на козјој кожи у XVII вијеку
шити шатор
да се шћућурим док протутње берзијанци?
Докле ћу свој крик
сачуван у приморском бурину
мјерити наутичким миљама
наиван да ће ми се вратити
кад од вунице пјесме исплету тужбалицу?
Докле ћу уз Магичну фонтану
у Каталонији слушати
оперску диву Кабаље
мислећи да се Богородица напокон јавила?
Докле ћу на Оријену брати
гљиве отровнице
и поклањати их куварима хотела у Давосу
за свјетске економисте заклете једнакости?
Докле?
Док се тиркизном водом
из кактуса умивен – отријезним!
У њему су од мора конци пјене остали
да ми зашију уста кад се запитам –
до када?

ТИНТА

Тинта ове пјесме
не смије да се осуши
зато што је море
захваћено из ковитлаца – недоношчета
наспрам Мориња.
Тинта ове пјесме
не смије да шушти
и скорча се, попут камена,
јер како ће фосил роморити...
Ако се скамени
ова тинта на хартији,
море и ја бићемо безимени.
Тинта ове пјесме –
притока Јадрана
и моја крв из кипова Хеладе –
на хартији понире.
Ако покушаш да је осушиш,
раље морске псине
изрониће из ње!